

کدام سنی، کدام شیعه؟

بعضی ها آگاهانه و تعمدا تلاش می کنند مسائل را ساده سازی کنند. برخی هم حوصله مسائل پیچیده را ندارند و از سر تنبلی چنین می کنند!

وقتی می گویی کدام مساله را می گویی سریع می گویند کل اش خراب است چه فرقی می کند! این خود یکی از نشانه های ضعف عقلانیت است. مولای متقیان چه خوب فرمود که «لَيْسَ الْعَاقِلُ مَنْ يَعْرِفُ الْخَيْرَ مِنْ الشَّرِّ» وَلَكِنَّ الْعَاقِلَ مَنْ يَعْرِفُ خَيْرَ الشَّرِّ يَنْدِرُ!»: عاقل آن کسی نیست که خوب را از بد تشخیص بدهد بلکه عاقل آن کسی است که از میان دو شر، بهتر را بفهمد.

پس از آنکه برنامه همقصد، قصه امام جماعت اهل سنت مسجد اموی دمشق را از سیمای جمهوری اسلامی ایران روایت کرد و از درگیری او با بخشی دیگر از به ظاهر اهل سنت سخن گفت، خیلی ها متوجه این «طیفی بودن» عالم شدند! آنهایی که کارشان ساده سازی است با اینجور قصه ها گیر می افتند و دیگر نمی توانند فقط بگویند چه فرقی می کند، همه سنی ها مثل هم اند! و مرادشان هم از این «این همانی» آن است که همه اهل سنت را به مثابه داعش معرفی نمایند تا دیگر کسی نتواند سخن از وحدت اسلامی سر دهد!

در قبال شیعیان و سایر پیروان ادیان و مذاهب نیز همین حکم طیفی بودن وجود دارد. آنکه اقدام به نقد عقاید افراطیون شیعه می کند و نمی گوید که مثلا این عقیده افراطی های شیعه است یا مثلا به استناد وجود یک نظر شاذ در میان یکی از علمای شیعه درباره تحریف قرآن، کل شیعه را متهم به عقیده باطل تحریف قرآن می نماید، از چهارچوب انصاف و عقلانیت خارج است.

آنان که با فرق و جریانات اهل سنت آشنا هستند، به خوبی می دانند که مثلا در خود ایران فقط چند گونه حنفی مذهب وجود دارد که برخی گرایشات صوفیانه دارند و دیگران گرایشات جماعتی و اندکی نیز سلفی یا غیرمقلد هستند. برخی افراطیون شیعه نیز همواره تلاش می کنند تا در هنگام معرفی اهل سنت، برای تحریک مخاطبان شیعه خود، افراطی ترین مصادیق را ذکر کنند.

عدم شناخت جریانات مختلف اهل سنت و ارائه حکم های کلی درباره این طیف متنوع، وقتی که دشمن غدار در حال تلاش برای گسترش افراط گرایی مذهبی است، فقط این ضرر را ندارد که تصور ما نسبت به برادران مان غلط خواهد بود بلکه ما را از فرصتهای موجود در تعاملات بین مذهبی و همکاری پیروان مذاهب اسلامی در جهت حل معضلات جهان اسلام دور کرده و چه بسا وارد تهدیدهایی می نماید که قابلیت جلوگیری از آنها براحتی وجود داشته است. وقتی می دانیم که اهل سنت ایران همگی محب اهل بیت علیهم السلام و علاقمند به انقلاب و وطن خویش هستند نباید این فرصت را با کم توجهی یا تعصب به دست دشمنانی بسپاریم که آنرا تبدیل به تهدیدی مضر برای نظام می کنند.

اینکه ایران امروز به راستی، منطقه ای امن در میان حلقه ای از آتش های شعله ور جهل و فساد می باشد نشانه خوبی بر عدم وجود همراهی و همدلی اهل سنت ایران با افراطیون می باشد. بطلان این تصور که با کار امنیتی می توان امنیت را برقرار کرد واضح است و تنها زیرساخت تامین امنیت پایدار، وجود اعتدال در لایه فکری و اجتماعی است که بحمدالله در هموطنان ما هست و باید آنرا قدر دانست و اجازه ورود تحلیل های افراطیون یا غلبه دادن رفتار یک افراطی به اکثریت را نداد.

امروز متأسفانه بدلیل فعالیت گسترده شبکه های افراطی، شیعه و سنی با «تساویر ذهنی» غلط از یکدیگر زندگی می کنند. به یاد دارم که وقتی سال گذشته برخی از اهل سنت بلوچ و ترکمن به پیاده روی اربعین آمده بودند برخی با تعجب می پرسیدند: اهل سنت!؟

حال آنکه برادران اهل سنتی که از بلوچستان با این کاروان همراه شده بودند، ۶۰ ساعت توی اتوبوس بودند تا به نجف رسیدند و به محض رسیدن سر از پا نشناخته عازم زیارت حرم مولا علی علیه السلام

برگرفته از مجله الکترونیکی اخوت